

UNUTULAN PARMAK İZLERİ

Eylül ayının ortalarında, ulusal gazetelerde yer alan bir haber beni çok etkilemişti. Haberde; İngiltere’de ilkokula başlayan öğrencilerin kalem tutamadığını, kalem tutmasını sağlamak için belli zaman süresince fizik tedavi almaları gerektiğini, fizik tedavi almazlar ise kalem tutma ve kalemle yazma özelliklerini yitireceklerini yazıyordu.

Okul çağındaki çocukların kalem tutamama sebebi olarak da, tablet ve akıllı telefonlarla çok erken tanışmalarını, günün çoğu vaktini buralardaki oyunları oynayarak geçirmelerini, bunları kullanırken sadece iki elinin bir veya iki parmağını kullanmalarını, diğer parmaklarını kullanmamalarını, bu nedenle parmaklardaki kasların zayıflayarak niteliklerini yitirdiklerini gösteriyordu. Biz ülke olarak üreten, kendi ihtiyaçlarının çoğunu kendisi hazırlayan bir toplum idik. Üreten özelliğimizi yitirip tüketen toplum oluverdik. Bu dönüşüm bilinçli ya da bilinçsizce oldu. Onu, yapılan ilmi çalışmalar ortaya koyacak. Öyle bir tüketen toplum olduk ki, üretebilme gücümüz ve imkanımız var iken, rahatlığın verdiği ağırlıkla o özelliğimizi de terk etmekte bir beis görmedik. Tüketim toplumlarının en temel özelliği israftır. Fertler, ihtiyaçlarından fazlasını almalılar, gereksiz ve ihtiyaç olmadığı halde satışa sunulanlarla hemhal olmalılar ki sermaye sahiplerinin kar haneleri zirvelere doğru yıldırım hızıyla yükselsin. Müsrif bir toplumun hem maddi alanda, hem de manevi alanda ilerleme kaydetmesi mümkün değildir. Moda denilen virüsü buna eklersek durum daha vahim bir fotoğraf gösterir.

İletişim çağındayız. Teknoloji çok hızlı gelişmekte. Kullandığımız teknolojik araçlar bir anda yenileniyor. Üretilenler bir ya da iki kullanımlık. Kullandığınız bir malzemeyi, belli bir zaman sonra arızalandığında tamir ettirme olasılığı çok zayıf. Yeni modeli mecburen kabul ederek alıp kullanıyoruz. İsraf yolunda emin adımlarla ilerliyoruz. Maddenin kuşattığı ruhlar daima doyumsuz olduğundan mutlu olma, huzurla yaşama atmosferinden uzaklaşmaktayız. Geleceğimizin teminatı olarak çocuklarımıza iyilik yapalım derken, bilmeden, farkına varmadan kötülük mü yapıyoruz akıllı telefon ve tabletlerle buluşturmakla. Beden ve ruh sağlıklarının bozulmasına yardımcı mı oluyoruz? Kaş yapayım derken göz mü çıkartıyoruz yoksa? Ağlayan çocuklara önceden emzik verilirken şimdi akıllı telefon verilerek susmasını sağlıyor ebeveynlerimiz. Doğa, toprak sanat ve kitapla buluşturmak yerine bilgisayarlardaki oyunlarla dost olmasını sağlıyoruz. İşin bir tarafı da, çocuk ve gençlerden şikayet eden de genelde ebeveynlerimiz oluyor.

Gelişmiş ülkeler, gelişmekte olan ülkelere, ürettiklerinden karlarını artırabilmek için her türlü pazarlama tekniklerini kullanmaktan kaçınmazlar. Veleve ki o ülkelerin genç nesilleri mutsuzluk deryasında yüzse bile. Bu teknolojiyi üretip satan ülkelere baktığımızda, kendi genç nesillerine, bu ürettiklerinin kullanılmasına izin veriyor mu ya da kaç yaşında izin veriyor? Yanlış hatırlamıyorsam, Japonya veya Çin’de böyle bir yasaklamanın olduğunu biliyorum. Büyüme ve gelişme çağındaki gençler kullanamıyor sağlıklarına zarar verdiğinden. Biz de durum nedir dersek cevabını siz veriniz.

O kadar hazırcı ve tüketen bir toplum olduk ki, kendimize ait olan ellerimizi, ellerimizdeki nasırları ve parmaklarımızdaki izleri unuttuk. Gelişmiş ülkelere gelen zararlı, faydasız makine icatlarını sanat diye yutturmaya ve yutmaya gayret gösterdik. Çocuklarımızı ve gençlerimizi dört duvar arasına hapsettik bilgisayar uğruna. Toprağa ve tabiatla, istemeyerek de olsa tanıştırmamakla kötülük yaptık. Şimdi, çocuklarımızı ne kadar önemseyeceğimizi beraberce bir düşünelim...